

Arrest

nr. 81 109 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 1993 diende verzoeker een asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen.

Op 17 maart 2002 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2007 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Op 3 maart 2007 keerde verzoeker terug naar zijn herkomstland.

Op 13 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf. Deze aanvraag werd op 18 augustus 2010 geweigerd aan verzoeker.

Op 11 november 2010 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf. Ditmaal werd hem een visum toegekend. Verzoeker kwam het rijk binnen op 6 juni 2011.

Op 28 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als bloedverwant in de opgaande lijn van zijn Belgische schoonzoon.

Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 20 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 juni 2011 onontvankelijk verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is. Hij stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding maakt van zijn toestand op datum van de aanvraag vestiging. Hij vervolgt dat hij geen kans op een gezinsleven heeft in Turkije en dat hij naar België gekomen is om zich te voegen bij zijn dochter en zijn schoonzoon van Belgische nationaliteit en dat deze instaan voor al zijn kosten en lasten.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Zo wordt verwezen naar artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk uiteengezet. Zo wordt verduidelijkt dat verzoeker die een gezinshereniging heeft aangevraagd in de hoedanigheid van “ascendent ten laste” van een Belgisch onderdaan, zich nu niet meer kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011. Er wordt duidelijk vermeld dat een ascendent van een meerderjarige Belg, volgens de gewijzigde bepaling 40ter van de vreemdelingenwet, niet meer kan genieten van een recht op gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). De verwerende partij die op 6 januari 2012 een beslissing heeft genomen, was er aldus toe gehouden om toepassing te maken van deze nieuwe wet. Aangezien de nieuwe bepaling 40ter van de vreemdelingenwet ascendenten van een meerderjarige Belg uitsluiten van een gezinshereniging, kon de verwerende partij niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich niet kan beroepen op een gezinshereniging. De vaststellingen van de verwerende partij zijn terug te vinden in de bestreden beslissing en deze motivering is afdoende. Aangezien verzoeker niet meer in aanmerking kan komen voor gezinshereniging diende de verwerende partij geenszins te verwijzen zijn toestand op datum van de aanvraag vestiging. Het argument van verzoeker dat hij naar België is gekomen om zich te vestigen bij zijn dochter en Belgische schoonzoon en dat hij ter hunner laste is, is niet relevant nu het vaststaat dat hij zich hoe dan ook niet kan beroepen op gezinshereniging. De motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM aan.

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de bedoeling van de verwerende partij hierin ligt dat aan verzoeker om het even welk verblijfsrecht wordt geweigerd. Verzoeker stelt dat zulks een inmenging vormt in zijn privéleven daar hij door de bestreden beslissing gescheiden zal worden van zijn dochter en kleinkinderen. Verzoeker besluit dat hij geen kans heeft op een gezinsleven in Turkije.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van zijn Belgische schoonzoon. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij zijn dochter en Belgische schoonzoon en kleinkinderen inwoont en dat hij aangeeft dat hij financieel afhankelijk is van hen. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven heeft met hen.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten bevat, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat hij ingevolge de bestreden beslissing gescheiden zal worden van zijn dochter en kleinkinderen. Aangezien er geen bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten werd genomen ten aanzien van verzoeker dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen inmenging veroorzaakt in het gezinsleven van verzoeker.

Verzoekers bewering dat de verwerende partij hem om het even welk verblijfsrecht wenst te weigeren, is niets meer dan een gratuite bewering, welke bovendien niet dienstig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het burgerlijk wetboek en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 2 van het burgerlijk wetboek en wijst er op dat zijn aanvraag gezinshereniging is ingediend voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet. Hij meent dat de verwerende partij door de nieuwe wet toe te passen op een oude hangende aanvraag een schending inhoudt van artikel 2 van het BW en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan overzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. Het algemeen rechtsbeginsel van de niet retroactieve werking van de wet zoals omvat in artikel 2 van het BW is een toepassing van dit rechtszekerheidsbeginsel.

De vreemdelingenwet werd gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Deze wet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en is tien dagen later in werking getreden, aldus op 22 september 2011. Deze wet voorziet niet in overgangsmaatregelen, zodat dient te worden aangenomen dat deze wet vanaf 22 september 2011 door het bestuur dient te worden toegepast en dit ook op de lopende aanvragen.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet.

Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht.

Het is niet omdat de oude regeling gunstiger was voor verzoeker, dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die naar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass. 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). *In casu* heeft verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als ascendent ten laste van een Belg. Dergelijke aanvraag vraagt hoe dan ook een beoordeling van het ten laste zijn en kan dus niet beschouwd worden als een definitief vastgesteld recht.

Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011). *In casu* is er absoluut geen sprake van feiten, handelingen of toestanden die reeds definitief voltrokken waren. Zoals reeds aangegeven had verzoeker slechts een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als ascendent ten laste van een Belg en diende de verwerende partij te beoordelen of verzoeker hiervoor in aanmerking kwam. Er was hoe dan ook nog geen definitieve beslissing ter zake genomen. Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren – *avant la lettre* – in haar werkingssfeer bevond (P. Van Orshoven, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', A.J.T. 1998-99, 27 e.v.).

Tevens dient er op gewezen te worden dat het recht op rechtszekerheid ingeperkt kan worden door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet. Wat betreft de objectieve en redelijke verantwoording heeft de wetgever aangegeven op deze wijze de toenemende immigratiestroom waarvan aanvragen tot gezinshereniging de belangrijkste vorm zijn en waarbij vaak misbruiken werden vastgesteld, te willen inperken. Aldus lijkt aan de eerste voorwaarde te zijn voldaan. Wat de tweede voorwaarde betreft, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een discriminatie.

Met zijn betoog maakt verzoeker noch een schending van artikel 2 van het BW aannemelijk, noch van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU